

hattak. Ám a kutatás nem volt eredményes és csak tavasszal, május 3-án, ekkor is csak véletlenül, akadtak az eltűntek nyomára, majd a láptőzegbe süllyedt holttestekre. Ezek — a falu ámulatára — épségben maradtak, mert a tőzeg megővta a hullákat az enyészettől. Úgy temették el a szerelmespárt tőzegben. Emléküket csakhamar felkapta a monda-költészet és Hope falu fiatalsága csodákat beszélt a szerelmesekről, hogy szerelmük örökre megővja őket az enyészettől. A temetés után három évtizeddel felnyitották a koporsót s a legény és a lány hullája még mindig ép volt. Akik abból az időből életben maradtak, bizonyították, hogy ez a két ember semmit sem változott a koporsóban. A hír messze földre elvitte a szerelmespár mondját, akin a halál után sem fog az enyészet. Az emberek messze földről elzarándokoltak Hope faluba és nagy anyagi áldozatot sem sajnáltak, hogy a szerelmesek múmiáit láthassák. Végül a hátramaradt rokonság közbelépett, s a hatóságok 1716-ban megtiltották a tetemek muto-gatását. Azóta csendben alusszák örök álmukat. Valószínű, hogy az enyészet azóta sem fogott rajtuk, mert a lápokban talált hullákról tudjuk, hogy azokat a tőzeg 2000 évnél hosszabb ideig is megővja. Ilyen példák világosan mutatják, hogy a »balzsamozás«-ra a természet tanította az embert. A természet azonban csak véletlenül mumifikál, az ember ellenben rendszeresen végzi a hulla kikészítését. *Rapács R.*

DIENER HUGÓ †

Diener Hugó 1934 október 28-án, Budapesten, 69 éves korában váratlanul elhunyt. 1865-ben Bécsben született. Ott végezte tanulmányait is és ezek során a bécsi műegyetemen gépészmérnöki oklevelet szerzett. 1888-ban az Első Magyar Szállítási Részvénytársaság igazgatójának hívták meg Budapestre. Ettől kezdve végleg Magyarországon telepedett le, 1919-ben magyar állampolgár is lett.

Már gyermekkorától óta szorgalmasan figyelte a bogarak sokféleségét és életmódját. Minthogy a hegyvidéket nagyon szerette, eleinte főleg az Alpok bogárvilágát tanulmányozta. Bátyjával, *Diener Károly*-lyal, aki a bécsi egyetem földtani tanára és egykori rektora volt, gyakran járt az Alpokban, ahol sok érdekes bogarat gyűjtött. Később átkutatta az egész volt Osztrák-Magyar Birodalmat, Németországot, Belgiumot, Olaszországot, Sziciliát, Körtikát, a Balkán nagy részét, sőt különböző utazásai Egyiptomba és Kisázsia-ba, a Kaukázusig vezettek. Idősebb korában már csak Magyarországon gyűjtött és főképen a délmagyarországi barlangokat kutatta át. Az ezekben összegyűjtött barlangi állatok között számos addig ismeretlen, új faj volt s ezeknek tanulmányozása folytán *Diener* neve bekerült a szakirodalomba. Az utolsó évtizedekben csak Budapest környékén gyűjtött, amelynek bogárvilága különböző elemekből tevődik össze.

Ennek a több mint ötven évig tartó gyűjtőmunkának eredménye az említett országokból származó nagy bogárgyűjtemény és ami bennünket még inkább érdekel, a pompásan összeállított, csak a Budapest környékén előforduló bogarak mintaszerűen kikészített gyűjteménye. Ez utóbbi gyűjteményének értékét még emeli az is, hogy *Diener Hugó* jegyzéket is készített hozzá, amelyben a legnagyobb pontossággal nemcsak minden irodalmi és más adatot, hanem sok helyen igen érdekes megfigyeléseit és bíráló megjegyzéseit is feljegyezte.

DIENER HUGÓ
40-éves korában.

Diener Hugó egyéniségét szerénysége jellemezte. Tudásával, gyűjteményeivel sohasem kérkedett, úgyhogy a nagy közönség alig tudott róla. De annál jobban ismerték nevét szakkörökben, nemcsak Csonka-Magyarországon, hanem az egész világon, jóllehet a szakirodalomban sohasem számolt be utazásainak eredményeiről és tapasztalatairól. A szakemberek, főképen az idősebbek köréből sok ismerőse volt, sok jó barátot szerzett. Közöttük *Reitter*-t, *Ganglbauer*-t és *Frivaldszky János*-t kell megemlítenünk, akik ma már szintén nincsenek az élők sorában. Ismerősei benne a kitűnő szakbúvár és a kiváló, jellemes ember emlékét őrzik meg. *Diener Hugó* élete példaképe a szerény, csendben dolgozó, elsőrangú szakembernek.

Székey Vilmos dr.